Bolizii tricolori, campioni ai pîrtiilor albe

Ieri, pe pista de la Lake Placid, Panțuru și tovarășii săi au început asaltul titlurilor mondiale, dornici să adauge noi file istoriei bobului românesc, file care am dori să poarte inscripții de aur, argint sau bronz. Tot la Lake Placid, dar cu 37 de ani în urmă, Papană — un alt „P" al bobului autohton, își conducea coechipierii într-o incredibilă **„aventură americană"**, încheiată cu primele performanțe de valoare înregistrate de boberii noștri. Și același as al pîrtiilor de zăpadă, al nevăzutelor piste ale văzduhului și al întrecerilor automobilistice sau motocicliste, avea să aducă patriei și primul titlu de campion mondial la bob. Să ne reluăm deci povestea...

PRIMUL DIN CEI DOI ANI DE AUR

Pînă la J.O. de iarnă de la Lake Placid-1932, sportivii noștri erau obișnuiți să concureze „cu bobii șubrede și reparate de cîte 10 ori, pe o pîrtie de zăpadă cu rumeguș la cotituri, cu echipieri care nu întreceau 75 kg" („Gazeta sporturilor" din 2 ianuarie 1934). **„Aventura americană"** le-a prilejuit concretul contact cu **„lumea bobului"**, le-a oferit posibilitatea obținerii unui plus de experiență și, mai ales, le-a confirmat valoarea, dîndu-le atît de necesara încredere în propriile forțe. Acum, erau convinși că pot lua startul în oricare mare competiție și... n-au ezitat să o facă !

1933 — Schreiberhau (Germania): campionatele mondiale au chemat la start 61 de echipaje de 2 persoane, printre care și 2 românești : Papană - Hubert și Frim - Zană.

Concurenții erau gata de întrecere, dar... cerul se împotrivea ! Un neașteptat val de căldură a obligat amînarea campionatului, dîndu-i astfel ocazie lui Papană să participe cu un bob de construcție specială, metalică, al cărui conducător desemnat inițial se plictisise de așteptare !...

După cîteva zile timpul, revenit la... sentimente mai bune, a dat posibilitate boberilor să-și dispute întîietatea. Și, astfel, cele 4 manșe atît de mult discutate anterior, pronosticurile atît de diferite lansate de diverși specialiști (...pe hîrtie), nerăbdarea miilor de excursioniști care invadaseră marginile pistei, totul și toate și-au găsit o singură rezolvare, un singur răspuns.

Desigur, după atîția ani, nu mai este o surpriză pentru nimeni. Dar acum 36 de ani, puțini au fost (dacă au fost !) cei care nu s-au mirat că titlul suprem a intrat în posesia unui „oarecare" echipaj Papană - Hubert, reprezentînd o țară al cărui tricolor nu fluturase încă niciodată pe cel mai înalt catarg al performanței. Iar înfrîngerea multor cunoscuți campioni ai pîrtiilor de zăpadă și-a găsit o singură explicație : **„românii au coborît cu viteză de bolid, dovedind că nu se tem de nimic și de nimeni !"**

Așa a obținut bobul românesc primul său titlu mondial.

File din istoria bobului românesc

Dar, să nu-i uităm pe Frim și pe Zană care, ocupînd locul 4, au adus un categoric argument că performanța echipajului Papană - Hubert nu-i o simplă întîmplare, ci o confirmare a valorii boberilor noștri.

ARGINT LA GARMISCH PARTENKIRCHEN

S-ar părea că un titlu mondial putea dărîma indiferența oficialităților. Dacă am crede așa ceva, ar însemna să ne înșelăm singuri, uitînd că ne aflăm cu peste 30 de ani în urmă, în cu totul alte timpuri. Martoră ne este și „Gazeta sporturilor", care consemna cu tristețe la 2 ianuarie 1934 că : **„întoarsă în țară, echipa victorioasă nu a cunoscut acea manifestare de bucurie la care avea dreptul".**

Dezinteresul oficialităților vremii primește însă o replică dîrză din partea miilor de cetățeni, îndrăgostiți de acest sport, care — răspunzînd unui apel făcut prin presă — adună **„leu cu leu, din buzunarul fiecărula"**, suma necesară cumpărării a 2 bobi moderne pentru echipa aviației. Dar, cele 2 bobi se aflau în străinătate, echipa aviației în țară, iar campionatele mondiale din 1934 băteau la ușă...

Se părea că echipajul campion mondial nu-și va putea apăra titlul. Lipseau banii necesari deplasării ! Papană reîncepe odiseea cererilor de ajutor, dar de data aceasta cu mai puțin noroc. Un alt echipaj, condus de căpitanul Anghelescu, făcuse același lucru cu 2 săptămîni înainte, reușind astfel să-și asigure plecarea la Garmisch Partenkirchen. Echipa lui Papană a avut deci **„ghinionul să plece la strîns după cealaltă (...) așa că pe unde a bătut (la ușă) s-a răspuns : am dat o dată pentru bobsleigh. Regretăm, dar nu mai putem da !"** („Gazeta sporturilor" din 21 ianuarie 1934). Papană nu se dă însă bătut, cercul sportiv „Aeronautica" organizează un „ceai" pentru strîngerea de fonduri, se fac împrumuturi „de ici, de colo" și, totuși, se pleacă. E drept că fără nici un antrenament, fără a se cunoaște măcar boburile pe care se va concura, dar se pleacă. Și acesta e, deocamdată, esențialul !...

La Garmisch Partenkirchen au loc campionatele mondiale de bob 4 persoane, cu participarea reprezentanților a 10 țări. După prima manșă se anunță o luptă acerbă între gazde, reprezentate de „marele" Kilian și boberii noștri, care ocupă locurile 2 (Papană) și 3 (Anghelescu). Dar, în manșa a doua, la o „curbă în loc", frînarul lui Papană este proiectat peste taluz și echipajul eliminat din competiție (deoarece a terminat parcursul cu un om lipsă). Emil Anghelescu și cei 3 coechipieri ai săi vor înfrunta, însă, în continuare, asalturile echipajelor Franței, Austriei, Elveției, Angliei, Cehoslovaciei etc., menținîndu-și locul secund (cucerit după primele două manșe) și obținînd, astfel, un prim „argint" la mondialele de 4.

ȘI LA ENGELBERG SE GĂSEȘTE AUR !

Cîteva zile mai tîrziu, în localitatea elvețiană Engelberg, urmau să se desfășoare campionatele mondiale de bob 2 persoane, la care fiecare țară avea dreptul să înscrie două echipaje. Pentru România concurau de drept Papană - Hubert, cîștigătorii ediției precedente a campionatelor. La cinstea de a ne reprezenta țara ca al doilea echipaj, candidau atît proaspătul vicecampion mondial de 4, Anghelescu, cît și Frim, sosit cu mai multe zile înainte la Engelberg, însoțit de un debutant : Vasile Dumitrescu (ca frînar). Așa cum avea să relateze mai tîrziu „Gazeta sporturilor", Frim și Dumitrescu au plecat la aceste campionate **„fără tradiționale interviuri prin gazete, fără să pună la contribuție generozitatea foarte relativă a celor cu chimirul plin, și fără alt bagaj decît o voință de fier și bobul pus la dispoziția de C.A.M."** (V. Dumitrescu era președintele respectivei asociații sportive).

Cu deplină sportivitate, Frim și Angelescu hotărăsc să-și dispute un „baraj" chiar pe pîrtia campionatelor. Ambele manșe sînt cîștigate de echipajul Frim - Dumitrescu care se aliniază, astfel, alături de alte 17 echipe reprezentînd nu mai puțin de 14 țări.

După primele 2 manșe, în clasament conduce „invincibilul" Capadrutt, fost campion mondial ; îl urmează Frim și abia pe locul 5 Papană (Hubert a concurat bolnav).

Se dă startul în cea de a treia manșă. Va fi decisivă !

Frim va conduce cu desăvîrșirea unui veritabil as, debutantul Dumitrescu va frîna asemenea unui artist al pîrtiilor (numai acolo unde trebuie neapărat și numai atît cît trebuie) și confirmînd titlul de „bolizi" pe care-l dețineau cu cinste boberii noștri, cei doi vor spulbera recordul pîrtiei și cel pe kilometru lansat, luînd conducerea în clasament. Nu o vor mai ceda !

Primii care-i felicită, ridicîndu-i pe brațe, sînt Papană și Hubert, foștii campioni mondiali, marii învinși din 1934 (cînd au ocupat locul 4, întrecînd însă, și ei, pe „invincibilul" elvețian). Capadrutt — ca un adevărat campion — va veni și el să-i felicite pe români. Cu lacrimile în ochi, aducîndu-și aminte de a treia manșă, în care intrase într-un taluz pierzînd secunde prețioase, elvețianul îi va mărturisi lui Frim :

„Ca să fii campion mondial nu-i de-ajuns să cobori repede ; e nevoie să o faci de 4 ori !"

Papană - Hubert și Frim - Dumitrescu au făcut-o. E rîndul lui Panțuru pe înghețata pîrtie de la Lake Placid. E ceea ce îi dorim cu toată căldura inimilor noastre !

Dorin ȘTEFLEA

DUMINICILE UNUI NESPORTIV

Patinaj

Am citit corespondența trimisă de Radu Voia de la campionatele europene de patinaj artistic, dar mai ales am urmărit campionatele pe micul ecran, în transmisiile care, dacă n-au fost întotdeauna suficient de clare ca imagine, au avut oricum o valoare informativă. Am regretat, firește, că n-am deslușit expresia de pe fața concurenților spre a putea vedea felul cum o imploră, cu ochi de îndrăgostiți, pe divinitatea ce se cheamă Frumusețe, înseninînd, înnobilînd, dînd curaj celor ce-i sînt fideli. Am văzut, în schimb, alunecarea perechilor și a patinatoarelor solitare pe oglinda de la Garmisch-Partenkirchen, care mi s-a părut întotdeauna — probabil datorită unui exces de fantezie — un salon pierdut în haosul de ghețuri și zăpezi din creierul unor munți sălbatici, pe margini de înfricoșătoare prăpăstii. Și în acest salon se desfășoară un ceremonial simplu în aparență, însă complicat prin tot ceea ce l-a pregătit, din îmbinarea stăruinței, a talentului, pasiunii, voinței, forței și supleței. Un ceremonial, care aparține de fapt victoriei omului asupra naturii sale proprii și a naturii ce-l înconjoară.

Biped, sortit să se deplaseze în universul fizic prin alternarea pașilor săi stîngaci, omul a vrut să imite mersul și a născocit roata, care merge mai repede decît pasul. Invidios pe năluca pescărușilor plutind pe spuma mării, a inventat patinele, ori care zboară peste lichidul transformat de ger într-un parchet diamantin pentru balul fantastic al balerinilor pe patine, iuți și grațioși, ca niște fulgerări de rîndunele prin văzduh.

O rîndunea mi s-a părut și Manuela Gross din R. D. Germană, indiferent de clasamentul pe care l-a obținut : în ultimă instanță, obiectivitatea tuturor arbitrilor e limitată de subiectivismul gusturilor, priceperii, capacității de observație și comparației personale. Manuela Gross a patinat admirabil, cu cei doisprezece ani ai săi, și o spun din perspectiva nesportivului, pe care nu-l preocupă atît precizia de execuție a figurilor obligatorii, cît armonia gestului și siguranța, organicitatea, fluența cu care evoluează pe gheață patinatoarea. Mica sportivă — care se bucură de promovarea pe scară largă a tinerelor talente din patria sa, la fel ca Jan Hoffman și Christine Evath, soliști de aceeași vîrstă — are un stil plastic, obținut printr-o mare disciplină, dar și o anume beatitudine în mișcare, ce-i împrumută pe gheață o frumusețe imaculată, senină, fără vreo crispare, fără nici o severitate, fără tensionarea vizibilă a efortului.

Nu știu cîți i-au încurajat pe micii patinatori la Garmisch-Partenkirchen cu aplauzele lor, dar știu că rămînerea lor la finele plutonului de juniori nu-i dezamăgește decît pe cei care nu contemplă în perspectiva evoluției lor viitoare înzestrările reale pe orice tărîm. În ultimă instanță, atunci cînd pierzi o bătălie, n-ai pierdut și perspectiva de a o cîștiga pe cea următoare sau altele, de mai tîrziu. Cu condiția, bineînțeles, de a nu te lăsa descurajat, de a nu cădea pradă nici unei dezamăgiri — cuvînt drag tuturor celor ce nu știu ce înseamnă răbdarea și cîte latențe se ascund în sufletul, în corpul, în voințele tinere. Ca nesportiv, mărturisesc că Manuela Gross m-a satisfăcut și m-a delectat, astfel că nutresc o încredere desăvîrșită în viitoarea ei evoluție. Cine, la numai doisprezece ani, se transformă ca ea, pe un patinoar internațional, în rîndunea, cu atîta gingășie și siguranță, va zbura — nu încape îndoială — din ce în ce mai sus și din ce în ce mai bine.

Pînă la trofeul ce se cuvine tuturor talentelor și voințelor îndreptate spre un singur țel.)*

George SBÂRCEA

*) În această lună va avea loc, la București, o competiție internațională, rezervată micilor lebede pe gheață, patinatori sub vîrsta de doisprezece ani. O vor urmări, sînt sigur, toți cei care află în sporturi și o încîntare estetică, pe lîngă emoția lor competițională.

Vi-l prezentăm pe :

SONNY NICULESCU —

CENTRU ÎNAINTAȘ AL ECHIPEI NAȚIONALE

A debutat în anul 1927 la „COLȚEA" — în echipa de pitici — pe postul de centru înaintaș, post pe care nu-l va părăsi de-a lungul a două decenii. Pe atunci, la Colțea, în prima echipă, printre vedete, se aflau Puiu Stroescu și Nae Săcăreanu (reputatul bas al Operei române).

În 1929, a trecut la „TURDA", unde a jucat alături de fratele său, Costică Niculescu (actual antrenor la Aurul Zlatna). Club cu posibilități materiale modeste, dar cu mari resurse sufletești, Turda a fost, ani în șir, o adevărată pepinieră fotbalistică. Aci se va forma și viitorul centru înaintaș al naționalei.

INTRE VENUS ȘI UNIREA TRICOLOR

La 19 ani — în 1933 — apare în viața tînărului fotbalist, în promițătoare ascensiune, o mare dilemă. Centrul înaintaș de la Turda era solicitat — în același timp — de două cluburi puternice : Venus și Unirea Tricolor. Ezită. Era și firesc. Perspectivele erau deopotrivă de frumoase, la ambele cluburi. Venus — cu mari resurse materiale — era visul oricărui tînăr aspirant la gloria fotbalistică. La Unirea Tricolor, atmosfera era mai caldă, mai populară și parcă mai îmbietoare. Aci, în urma accidentării grave a excelentului Alé Popescu (care va abandona apoi sportul) i se ivea și posibilitatea de a juca imediat.

A optat pentru clubul din Obor, al cărui „microbism" de înaltă tensiune l-a atras mai mult. În fruntea numeroșilor animatori ai „academiei de fotbal" oborene se găseau N. Crușescu și inimosul „Nea Nicu" (Lucescu), figuri de seamă ale fotbalului bucureștean de acum 3—4 decenii.

Și interlocutorul nostru își amintește cu prețuire și nostalgie de o serie de jucători care au scris pagini frumoase în cartea de aur a Unirii Tricolor, Petrică Steinbach, Petrică Sucitulescu, Ionică Bogdan, Cornel Robe, Lulu Mihăilescu, Ion Dumitrescu (vicepreședintele federației de fotbal), Fane Cirjan, Petre Rădulescu, Dincă Schileru și mulți alții...

DEBUT VICTORIOS

Debutul la „Unirea" l-a făcut într-un meci greu, foarte greu : cel cu faimoasa Ripensia. Tracul a fost îngrozitor, paralizant, în primele minute. Apoi Sonny și-a revenit, jucînd admirabil. A dat deplină satisfacție în acea memorabilă partidă.

A fost mare veselie în Obor, în seara aceea. „Microbiștii" l-au înconjurat cu un mare entuziasm. S-a simțit atît de bine în sînul echipei oborene, încît niciodată nu s-a gîndit s-o părăsească. A jucat acolo pînă la desființarea clubului, în 1946.

IN ECHIPA NAȚIONALA

O dată cu debutul la Unirea Tricolor a început marea carieră fotbalistică a lui Sonny Niculescu. După un an, în 1934, a fost selecționat în echipa reprezentativă a României pentru Balcaniadă (desfășurată la Atena). „Am învins pe bulgari, am făcut meci nul cu grecii și am fost întrecuți de către iugoslavi", subliniază interlocutorul nostru.

Noul centru înaintaș al naționalei a corespuns total. Ca urmare a valorii sale — cît și a seriozității cu care făcea sport — a mai fost selecționat, de-a lungul anilor, de 15 ori în echipa națională ; în meciurile cu echipele Germaniei, Turciei, Cehoslovaciei, Ungariei, Italiei etc. O cifră elocventă, mai ales dacă ținem seama că pentru acest post-cheie existau o serie de valoroși sportivi : Ciolac, Sepi, Baratky etc.

A fost o vreme cînd aproape că nu se putea concepe o națională fără Sonny Niculescu, centrul înaintaș care a ocupat și primul loc în clasamentul golgeterilor în trei ediții ale campionatului.

ARTA ȘI SPORT

La 21 de ani (în 1935), absolvind Conservatorul, a fost angajat violoncelist în orchestra simfonică a Radiodifuziunii române. A activat, în țară și peste hotare, sub bagheta unor mari maeștri : Enescu, Georgescu, Markewitsch, Elenescu și alții.

Interesant de reținut că, paralel cu ascensiunea sa în fotbal, s-a produs și ascensiunea în artă, Sonny devenind prim-solist, calitate în care a cunoscut remarcabile succese. Deci, un exemplu, dintre multe altele, de reușită îmbinare a activității artistice cu aceea sportivă și o dovadă că una nu exclude pe cealaltă.

De altfel, dubla preocupare — artă și sport — continuă în familia Niculescu. Fiul, Grigore, de 19 ani, este student în anul I la Conservator — tot la violoncel — și, în același timp, bun săritor la înălțime : 1.93 m (ca și vărul său, C. Horwath, tot săritor de peste 1.90 m) ; fiica, Ileana, de 16 ani, face parte din lotul național de gimnastică artistică și studiază cu pasiune baletul.

Așadar, o familie de artiști sportivi sau, dacă vreți, de sportivi artiști.

Emil IENCEC

GEOMETRIE ÎN SPAȚIU

Cercul aruncărilor atletice (greutate, disc, ciocan) și al jucătorilor de oină. Pentru cei care nu-l stăpînesc și se lasă torturați de el, un adevărat cerc vicios.

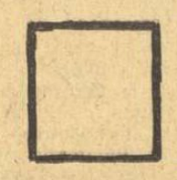

Careul magic, cum spun copleșiți de încordare, cronicarii de box. În care se petrec multe fericiri și drame, spunem noi cu gîndul la „Acolo sus, cineva mă iubește".

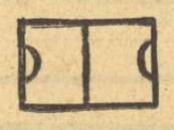

Dreptunghiul. Figură geometrică preferată de jucătorii de volei și baschet, precum și de cei de tenis, sau iarna, de hocheiști. O suprafață în care toate termenele sînt valabile, cu o condiție, să fie adevărate.

Porți mici, pentru hochei, mai mari, pentru handbal și mari de tot, dar tot degeaba, căci mingea de fotbal este mai capricioasă ca o femele.

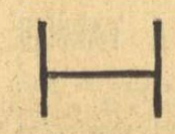

Acest H sugerează zborul spre înalt al mingii ovale. Simbol de zbor cosmic !

Elipsă. Pe ea se întrec atleții și cicliștii. Stăpîn absolut, tiran greu de înduplecat, Cronos. Nu zîmbește decît la recorduri.

Virgil LUDU

Eva și Sigismund Ferencz, la 15 ani de căsnicie fericită

Soții Eva și Sigismund Ferencz au împlinit 15 ani de căsnicie. Un fapt care răscolește amintiri calde despre viața acestor remarcabili sportivi, mîndrie pentru mișcarea noastră sportivă. *Jigo Ferencz*, 10 ani de-a rîndul antrenor al reprezentativei feminine a țării, de 12 ani antrenor al valoroasei echipe Rapid București, fost internațional la baschet și polo, cel mai vechi arbitru internațional al României ; *Eva Ferencz*, între anii 1952—1965 de nenumărate ori internațională la baschet, căpitana formației Rapid (fostă campioană națională, actuală fruntașă a clasamentului) antrenoarea unor valoroase formații de junioare.

15 ani de căsnicie fericită petrecută în căminul conjugal și pe terenul de sport, 15 ani de dragoste, respect și înțelegere reciprocă. O aniversare pe care o consemnăm cu multă plăcere și pentru care adresăm sărbătoriților sincere și călduroase felicitări. Iar cititorilor le oferim cîteva amănunte inedite din complexa viață sportivă a celor doi maeștri ai sportului. Bineînțeles, faptele ne-au fost relatate de înșiși cei ce le-au trăit.

— Care au fost cele mai emoționante momente din activitatea dv sportivă ?

— *Ca sportiv, debutul în echipa națională*, ne-a răspuns prof. Sigismund Ferencz. *Evenimentul s-a petrecut cu prilejul Balcaniadei din 1947, cînd aveam doar 18 ani și am evoluat alături de Herold, Vulescu, Bădulescu, Gh. Teodorescu, Al. Popescu, Gh. Niculescu și Epuran. Ca antrenor, nu pot uita victoria echipei Rapid obținută în 1962 asupra formației sovietice T.T.T. Riga, de 8 ori cîștigătoare a „C.C.E.". Ca arbitru, amintirea cea mai plăcută o am din 1958, cînd am condus, la Moscova, prima întîlnire (din șirul lung care avea să urmeze) dintre reprezentativele masculine ale U.R.S.S. și S.U.A.*

— *Pentru mine*, ne-a spus prof. Eva Ferencz, *momentul cel mai plăcut a fost în 1962 cînd am reintrat în echipa națională, după ce jucasem foarte bine în partida cu T.T.T. Riga. De asemenea, nu pot uita meciul cu Franța, disputat în 1962 la Mulhouse în cadrul campionatului european, cînd, datorită unei intercepții făcute de mine, echipa României a egalat. În continuare, cîștigînd și alte întîlniri, România a obținut cea mai bună performanță de pînă atunci : locul IV la europene.*

— Care sînt preocupările principale de viitor ?

— *Îmi permit să răspund și în numele soției : dorim ca în toamnă echipa Rapid să se prezinte cu o formație nouă, tînără. Elemente talentate, de perspectivă, avem, dar depinde în primul rînd de ele pentru a-și valorifica certele calități pe care le au.*

★

Într-adevăr, cunoscînd capacitatea profesională și pasiunea pentru sport a soților Ferencz, sîntem convinși că Rapidul va păși în toamnă cu o formație nouă, cuprinzînd jucătoare capabile să întărească nu numai echipa de club, ci chiar și reprezentativa țării. Promovarea depinde însă în primul rînd de tinerele jucătoare. Mai bine zis de dragostea lor pentru baschet, de dăruirea lor pentru sport, adică de ceea ce a determinat succesele familiei Ferencz a cărei pildă o au zi de zi.

S. DUMITRU

Cîștigătorii premiilor în autoturisme și excursii atribuite prin tragere la sorți la concursul special Pronoexpres din 5 februarie 1969

Cele 20 autoturisme atribuite prin tragere la sorți la concursul special Pronoexpres din 5 februarie 1969, au revenit următorilor participanți :

Categoria D :

un autoturism „Dacia 1100" : Ion Zamfir din Ploiești ; **cîte un autoturism „Moskvici 408"** cu 4 faruri și radio : Nicolae Georgescu din Ploiești și Gavril Costea din Oradea ; **un autoturism „Skoda 1000 MB"** : Gheorghe Dimoc din Roman.

Categoria E :

un autoturism „Skoda 1000 MB" : Mihai Păcuraru din Constanța.

Categoria O :

un autoturism „Volga" : Ion Vancea din Timișoara ; **un autoturism „Dacia 1100"** : Ștefan Crețeanu din Cluj ; **cîte un autoturism „Moskvici 408" cu 4 faruri și radio** : Gheorghe Dumitru din București, Gheorghe Stuparu din com. Rîureni, jud. Vîlcea, Ion Pană din București, Maria Lucia Voica din Deva ; **cîte un autoturism „Skoda 1000 MB"** : Constantin Badic din Călărași, Cornel Diaconescu din București, Gheorghe Dumitru din Brăila, Constanța Podocea din Oltenița ; **cîte un autoturism „Trabant 601"** : Cornel Popan din Baia Mare, Cornelia Lazea din com. Dumbrăveni, jud. Sibiu, Ioana Boboc din București, Ion Lendvai din Sinaia, Voinea Alex. din Craiova.

Cele 50 excursii la Istanbul au revenit următorilor :

1. Ioan Manasă din Brad, 2. Crăciun Suiu din Timișoara, 3. Mihaly Kiss din Brașov, 4. Isaia Davidovici din Bacău, 5. Mihai Csefkai din Jimbolia, 6. Virgil Savastra din Pitești, 7. Gheorghe Nichifor din Caracal, 8. Ion Apostol din București, 9. Mihai Radivoicoviciu din București, 10. Ioan Curtu din Arad, 11. Ion Petanca din București, 12. Mihail Belcin din com. Urziceni, jud. Brăila, 13. Eugen Bodescu din com. Fetești, jud. Ialomița, 14. Nicolae Ionescu din Slobozia, jud. Ialomița, 15. Spirea Rizea din București, 16. Sebastian Veleanu din Craiova, 17. Ștefan Isero din com. Ovidiu, jud. Constanța, 18. Ovidiu Liviu Tănăsescu din Craiova, 19. Tudorică Badău din București, 20. Teodor Ionescu din Reșița, 21. Anghel Năstase din com. Rcdoaia, jud. Bacău, 22. Olga Popescu din București, 23. Ioan Buceac din com. Moldovița, jud. Suceava, 24. Gheorghe Stîngă din Brad, 25. Aurel Feket din Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, 26. Gheorghe Matei din București, 27. Ioan Dodon din com. Lipova, jud. Arad, 28. Alexandru Vlăsceanu din Bacău, 29. Ilie C. Rădoi din com. Bragadiru-București, 30. Gerhart Knall din Sibiu, 31. Gheorghe Coiculescu din Tg. Jiu, 32. Mircea Munteanu din Suceava, 33. Ioan Gheorghiță din Tg. Mureș, 34. Alexandru Harlesch din București, 35. Vasile Curdaru din București, 36. Constantin Olteanu din com. Dragomirești, jud. Dîmbovița, 37. Dumitru Anton din București, 38. Malinaș Vancea din Aiud, jud. Alba, 39. Ion Gheorghiu din București, 40. Tănase Vasiliu din Curtea de Argeș, 41. Pavel Csanadi din Timișoara, 42. Florescu Vasile din București, 43 Florea Mutulescu din com. Licurici, jud. Gorj, 44. Ana Buda din Reșița, 45. Mihai Moțatu din București, 46. Ion Turcan din com. Dumbravă, jud. Timiș, 47. Virgil Vîrcolacu din com. Sălișteș, jud. Sibiu, 48. Husein Chemaloglu din com. Măcin, jud Tulcea, 49. Jorj Gagea din Focșani, 50. C-tin Trașcă din București.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

CLAUDIA OLARU, Piatra Neamț. „Sînt o mare admiratoare a echipei Dinamo București și m-am bucurat mult aflînd că Dinamo va evolua la Piatra Neamț, în meciul de Cupă cu Ceahlăul". Pun pariu că cei de la Ceahlăul s-au bucurat mai puțin ! Dar, în meciurile de Cupă își găsește aplicarea proverbul cu... „buturuga mică"... Mă întreb cum o să împăcați simpatia pentru Dinamo cu sentimentele firești pentru echipa dv. ? Să nu uit însă ceea ce mi-ați cerut — adresa echipei Dinamo București : șoseaua Ștefan cel Mare nr. 44.

CĂTĂLIN POPA, Municipiul Gh. Gheorghiu-Dej. Vreți să faceți „Turul Europei" pe bicicletă ? Nu v-aș recomanda așa ceva, ținînd seama de vîrsta dv., de dificultățile de tot felul legate de un asemenea drum în necunoscut. Încercați, în primul rînd, să cutreierați țara pe bicicletă. După aceea, vom mai vorbi !

I. RADUTU, București. 1) Marin Bărbulescu, antrenorul principal al Rapidului are 45 de ani. El a jucat fotbal la juniorii Rapidului, devenind apoi antrenor la echipele Filaret, Laromet și Rapid tineret-rezerve.

IOSIF SUTH, Cluj. — Dacă la sfîrșitul campionatului de fotbal, trei echipe se găsesc pe locul întîi, la egalitate de puncte și la golaveraj, departajarea lor se face ținîndu-se seama de numărul victoriilor. În ipoteza unei noi egalități, și în acest caz, se întocmește un clasament pe baza rezultatelor dintre ele. Dacă nici așa nimeni nu obține cîștig de cauză — se recurge la baraj. La fel se petrec lucrurile și cînd e vorba de retrogradare.

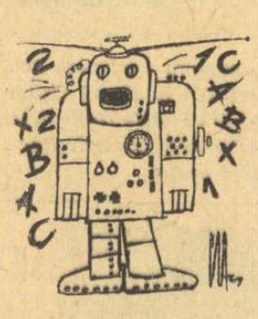

RADU COLAN, Craiova. 1) Recentul 3—2 obținut de Universitatea Craiova în amicalul cu Dinamo București reprezintă prima victorie a acestei echipe asupra formației din „Ștefan cel Mare". Să fi scăpat fotbaliștii craioveni de complexul dinamovist ? Rezultatul unui meci amical, de pregătire, nu e concludent în această privință. Să așteptăm campionatul ! 2) Ați vrut să faceți o epigramă pe marginea rezultatului, dar ați ajuns la concluzia că nu vă pricepeți. Ce pericol mă pîndea și eu nu știam.

GHEORGHE POP, Cluj. „Cupa României" nu intră în posesia definitivă a nici unei echipe, nici dacă e cîștigată de 100 de ori. Ea este, ceea ce se numește, „challange-perpetuum". O cupă care să nu fie transmisibilă poate fi cumpărată de la orice magazin ! Din astea am și eu cîteva acasă.

GIANINA M., București. „Îmi place canotajul și aș vrea să practic acest sport. Dar nu știu cum mi-aș putea realiza această dorință. Poate că tu ai putea să-mi spui cum și cînd voi putea face o astfel de încercare. Știu că trebuie să a fizic și se pun unele condiții. Mă gîndesc, însă, că sînt destul de înaltă (1,65 m) pentru cei 15 ani ai mei. Am putere în brațe și, ceea ce este principal AM VOINȚĂ. Vreau să încerc. Și chiar dacă nu voi ajunge campioană, am să practic canotajul pentru plăcerea proprie". Sînt gata să vă ajut. M-ar bucura să deveniți campioană și în primul interviu să declarați că ați fost descoperită de... Ion Poștașu ! Notați, deci, o serie de cluburi care, sper, nu vor rămîne indiferente la pasiunea dv. pentru canotaj : Dinamo, Olimpia, Steaua, Voința, Școala sportivă nr. 2. Vă gîndeați, dat fiind faptul că sînteți o „înfocată rapidistă" că cel mai bine v-ați simți la acest club. Dar Rapidul n-are secție de canotaj.

Ilustrații : **N. CLAUDIU**

SPORTUL MAGAZIN